

SEPIA

ett manus av
THORE SONESON

SEPIA, brun färg framställd av "bläck" från vissa bläckfiskar. Användes redan under antiken som vattenfärg i akvareller. Färgämnet används vid lageringar och toningar av svartvita fotografier.

SEPIA /SCEN ETT – ett kontor.

I en modern lägenhet är ett hemmakontor inrett, faxmaskiner och telefoner överallt. En man i sextioårsåldern pratar i flera lurar samtidigt, en kvinnlig assistent skriver memo.

AFFÄRSMAN:

Vi har tio ton i lasten...

Mellanhanden i Polen tar 10 procent...

Nej, nej, inga omlastningar..

TAXES, NO EXTRA TAXES!

ASSISTENTEN:

Vi får en marginal på 1 procent, 100.000 kronor.

In i kontorsrummet kommer en man i fyrtioårsåldern. Han har en bag över axeln, en sovsäck under armen. Han ser att de båda är upptagna, sätter ned sina saker, ramlar ihop i en skinnsoffa.

AFFÄRSMAN:

PORTFEE ON YOUR SIDE IS YOUR PROBLEM!

Fan dom lever kvar i den gamla tiden!

ASSISTENTEN:

Vi behöver femton procent.

Mannen i soffan plockar fram en liten kamera ur bröstfickan. Börjar fotografera. Affärsmannen lägger på telefonlurarna och svarar i en mobiltelefon som ringt länge. Han talar kort och koncist.

AFFÄRSMANNEN:

Som avtalat. Tio ton. Men jag måste gå ned 10 procent....en investering för framtiden...

okey vi säger sju komma fem...

ASSISTENTEN:

Marginalen krympte tillbaka till fem procent.

AFFÄRSMANNEN:

En halv miljon.

FOTOGRAFEN:

En halv mille...

Det är först nu den äldre mannen verkligen ser fotografen. Han avbryter samtalet med sin assistent och föser iväg honom och hans kamera in i ett barkök.

AFFÄRSMANNEN:

Jag saknade dig på konferensen. Vi hade ett avtal.

FOTOGRAFEN:

Ja, jag vet, det är för djävligt. Men jag satt fast på en kongress med ett gäng engelska författare.

AFFÄRSMANNEN:

Du har inte hört talas om telefoner va...

Han tar fram två starköl ur ett kylskåp, öppnar flaskkorkarna och sträcker den ena till fotografen. Studerar samtidigt honom, väntar på någon mer förklaring.

FOTOGRAFEN:

Det var ett exklusivt jobb. Jag var ensam.
Jag tjänade fem tusen.

AFFÄRSMANNEN:

Och...

FOTOGRAFEN:

Och jag behövde dom för att betala skulder.

AFFÄRSMANNEN:

Okey, accepterat.
Vad vill du nu? Tror du det här är ett hotell ?

FOTOGRAFEN:

Jag vill helst inte vara här men jag har ingen annanstans, ingen...

Affärsmannen tar en djup klunk ur ölflaskan. Betraktar sin vilsne son.

AFFÄRSMANNEN:

Du kan stanna inatt.

FOTOGRAFEN:

Generöst, oerhört generöst. Du vet att jag inte bett dig om något på länge, du vet att jag hatar be om hjälp. Precis som du...

Det är väl våra gemensamma gener ...

Den äldre mannen håller i sig resten av ölen. Ser roat på fotografen som inte kan motstå och lyfter sin lilla kamera på halvdistan och knäpper av i flykten.

Den äldre blir bländad av blixten och slår undan kameran.

Den flyger iväg över golvet. Blir liggande.

AFFÄRSMANNEN:

Ta det från början, vad har hänt?

FOTOGRAFEN:

Fan vet...jag känner bara hur jag flyter omkring i nån slags sörja där jag inte bottnar...en brunsvart sörja som inte går att se genom...

AFFÄRSMANNEN:

Jag har inte tid med svammel, berätta vad som verkligen hänt.

Har du trampat över, eller...

FOTOGRAFEN:

Trampat över ? Vad är det för svenska ? Gammelmans ? Det enda jag trampat över är din tröskel.

Jag är utslängd, jag kan inte leva mitt liv längre, jag är ratad, utkastad.

Nej det är inte sant, jag har valt att gå.

Jag står inte ut längre.

Jag behöver luft.

AFFÄRSMANNEN:

Jaja, det är som det är. Jag har väntat på det. Peter då, har du tänkt på honom ?

FOTOGRAFEN:

Det är typiskt att du frågar om Peter.

Du har alltid frågat efter ditt barnbarn i första hand, aldrig om mig...om mina tankar...

Fan vad upprörd jag blir!

AFFÄRSMANNEN:

Det här är fel tidpunkt, fel överhuvudtaget, du skulle vara hos Lisa och öppna ditt hjärta för henne, lappa ihop såren.

FOTOGRAFEN:

Du vet ingenting om mitt liv ! Inget !

AFFÄRSMANNEN:

Jag måste gå nu. Har en affärsmiddag.

FOTOGRAFEN:

Fråga mig om jag hört det förr...fråga mig...

Fadern ignorerar den sista kommentaren, rättar till slipsknuten, knäpper kavajen och böjer sig över sin assistent. Han talar lågt med henne. Hennes blick söker fotografen. Hon nickar. Den äldre mannen är nu sitt propra jag igen, avslutar med att stoppa mobiltelefonen i bröstfickan och försvinner ut.

Assistenten stänger av datorn. Går ut i barköket.

Fotografen har under tiden plockat upp sin kamera och inspekterar den. Tar ett provskott. Den tycks fungera.

Hon sätter igång en espressomaskin, värmer mjölk med den heta luften.

Fotografen tar några bilder i smyg, utan blix.

Assistenten är medveten om vad han gör, men väljer att inte kommentera eller låtsas om det. Hon ställer fram koppar.

Tänder en cigarett, väntar på maskinen.

FOTOGRAFEN:

Han var stingslig idag...

ASSISTENTEN:

Han har arbetet i ett halvår för det här kontraktet och så kommer du mitt i slutfasen och blixtrar honom i ansiktet.

FOTOGRAFEN:

Jag behöver prata...

Kvinnan gör en öppnande gest, visar att hon lyssnar. Den känns inte så självklar, hon är beordrad av affärsmannen. Och hon är lojal.

FOTOGRAFEN:

Lyssna på mig, jag behöver nån som kan lyssna utan att slå tillbaka, kasta mina ord i ansiktet som örfilar.

Jag har gjort mitt livs största misstag, att tro på en kvinna.

Litat på ord om frihet, eget ansvar.

Allt för att jag hävdar min rätt att vara mig själv och bygga mina egna cirklar, arbeta på mitt sätt i mitt tempo och inte bli insnärjd i de gummiliknande armarna.

Den falska trygghetens armar...

bla bla bla...

Fan vad jag pratar, pladdrar. Vad vet du om detta, du känner inte mig, du har sett mig med min far några gånger.

ASSISTENTEN:

Jag har också haft misslyckade relationer, jag har också levt ett tag.

Det heta kaffet hamnar i kopparna. Assistenten tänder en ny cigarett, bjuder honom. Han skakar nekande på huvudet.

Hon tar fram en flaska whisky och två glas. Häller upp. Han kastar ned spriten i halsen. Tömmer glaset. Hon häller upp ett nytt.

FOTOGRAFEN:

Alltså, jag måste fråga, skulle du som kvinna kunna stänga av din man, strypa honom och hans frihet bara för att få hålla kvar greppet om ditt barn, skulle du kunna kalkylera så, vara så beräknande ?

ASSISTENTEN:

Jag har inga barn, men jag tror att barn är det största i en kvinnas liv, att det händer saker man inte kan veta om, inte kan styra.

FOTOGRAFEN:

Är det så j-la djuriskt inrättat att kvinnan älskar mannen så länge hon behöver honom och hans spermier...när barnet sen är fixat och moderns genetiska j-la behov är tillfreds-ställda, då, då, stänger hon av kärleken, slänger ut vad som finns kvar av den i den skitiga oceanen där hannarna simmar omkring tömda på sina liv, sina spermier, sin kraft och bara väntar på en enda sak...Att få dö...
Är det så, kan du svara ?

ASSISTENTEN:

Varför är du så bitter? Du har en son, han behöver dig fortfarande, ett barn behöver både mor och far.

FOTOGRAFEN:

Ja men jag får ju inte vara där för honom !

Han tar hennes parti. Hon har fått honom att välja mellan oss, manipulerat och hotat och målat ut mig som en egoistisk snål skitstövel som inte bryr sig om honom...

Fotografen tar ytterligare en klunk ur whiskyglaset. Ser på vätskan och funderar vidare.

FOTOGRAFEN:

Bara för att jag inte tycker han behöver spela BÅDE fotboll och hockey...och keyboard och saxofon...för att jag kräver att han ska välja och ta beslut...FAN...

ASSISTENTEN:

Jag tror att det just nu är kaos i din hjärna, att allt har exploderat, att saker kommer att lugna sig och stabilisera sig, att...

FOTOGRAFEN:

FAN du låter som en börskommentator, som en jävla markandsanalytiker! Jag pratar om mitt raserade liv och du babblar om stabilitet...

ASSISTENTEN:

Ursäkta ordvalen, men nu är du faktiskt orättvis, jag lyssnar på dig för att jag bryr mig, hur många har du som skulle göra det, som skulle stå ut med din svartsynthet ? Inte din far iallafall...

FOTOGRAFEN:

...Nej, du har rätt, förlåt...ursäkta, mina jävla känslor drog iväg med mig...Men det gör så j-la ont ! så ont !

Han söker hennes händer med sina. Försöker röra vid henne.
Hon drar sig undan, utan att vara avvisande.

Whiskyflaskan är fortfarande halvfull och hon håller upp ett nytt glas till honom.
Han dricker. Försöker smeka hennes lår. Hon lutar sig över honom och håller fast hans haka i ett grepp. Skakar på huvudet. Reser sig och går bort mot en soffa.
Tar tag i sitsen och drar ut den, det är en bäddsoffa.
Hon hämtar fotografens sovsäck och kastar den på madrassen.
Fotografen har hela tiden följt henne med blicken. Följt de mjuka höftrörelserna under den svarta kjolen.
Nu går assistenten bort till sitt skrivbord, tar upp en mobiltelefon. Släcker lampan. Tar sin handväska och sina nycklar.
Försvinner ut utan att säga något mera.

Fotografen ligger ovanpå madrassen med kläderna på. Stirrar i taket.
Det rasslar av nycklar i dörren.
Fadern kommer in. Ser sig omkring. Ser honom ligga där i soffan.
Tar fram ett glas, sätter sig vid bordet och håller upp ur den nästan tomma whiskyflaskan.

FOTOGRAFEN:

Var det en lönsam middag ?

Fadern kommenterar inte. Han är inne i sina egna tankebanor.

AFFÄRSMANNEN:

Det är bra att du kom hit. Vi måste tala om ditt hus. Det är byggt med mina pengar. Om du försvinner kan Lisa kräva att få hela...

FOTOGRAFEN:

Är det vad som bekymrar dig mest ?

Din investering ?

AFFÄRSMANNEN:

Du begriper ingenting. Enligt äktenskaps-lagen äger din hustru hälften av allt som är ditt. Det är en jävla tur att du inte fått gården än, fan vet hur jag ska göra...

FOTOGRAFEN:

Jag har tagit hand om den. Jag har rätt till den. När var du där senast...två år sen...

AFFÄRSMANNEN:

Vi har ett avtal. Du sköter stället.

Du slipper betala hyra.

AFFÄRSMANNEN:

Fan, man ska inte ha affärer med sin släkt, det blir bara en gråzon utan tydliga gränser.

FOTOGRAFEN:

Du har lovat Nils! Du kan inte bryta löftet!

AFFÄRSMANNEN:

Han har inte lång tid kvar...

Fotografen stirrar på sin fader. Han tror knappt på vad han hör. Han blir illröd i ansiktet, reser sig hotfullt upp.

FOTOGRAFEN:

DU ÄR SJUK ! GALEN !

Affärsmannen svarar inte, men ser stressad ut. Han andas tungt, tar sig för hjärtat. Plockar upp en medicinburk ur en ficka, sväljer tre små piller.

AFFÄRSMANNEN:

Ursäkta, jag menade inte det så.

AFFÄRSMANNEN (forts):

Jag tänker inte bryta mitt löfte. Jag vill inte ha gården. Men du måste klara ut din ekonomiska situation först.

FOTOGRAFEN:

Hoppas du menar det !

AFFÄRSMANNEN:

Jag är trött. Jag går in och lägger mig.

Fadern är grå i ansiktet av trötthet. Han reser sig mödosamt och försvinner genom en dörr längre in i kontoret/lägenheten.

Sonen sätter sig ned vid bordet. Tömmer den sista droppen ur whiskyglaset.

Funderar.

SEPIA /SCEN två – en baskethall.

Fotografen rör sig längs sidlinjen på en basketplan. En träningsmatch pågår, han försöker hela tiden fokusera en gänglig pojke i tioårsåldern.

Han törnar ihop med en tränare som ser irriterat på honom. Han springer in under en av korgarna för att få en närbild. Han tjoar och ropar.

FOTOGRAFEN:
KOM IGEN PETER !
SÄTT EN TREA !

Pojken ser honom, missar sitt skott. Kastar en ilsken blick på den tjoande mannen.
En ledare kommer fram till honom, tar tag i hans arm och försöker leda honom av planen.

LEDARE:
Ser du inte att du stör honom ?
Du får gärna sitta på läktaren. Men inte springa runt här...

FOTOGRAFEN:
Jag betalar hans träning ! Låt mig vara !
PETER ! SPRING HITÅT MED BOLLEN!

Pojken vägrar titta mot honom. Han är arg och besvärad över situationen.
Fotografen sliter sig loss och springer längs planens sidlinje.
Allt spel har avstannat och tränaren som också är domare kommer och hjälper ledaren. Nu tar de varsin arm och drar iväg fotografen.

Fotografen hamnar i duschen med kläderna på. Han är fasthållen av två ledare, håller kameran utanför vattenstrålarna.

FOTOGRAFEN:
FÖR HELVETE ! DET ÄR EN KAMERA JAG HÅLLER I !

LEDAREN:
Du ska bara ta det lugnt. Nyktra till.

FOTOGRAFEN:
Det ska du skita i...

Hans ord drunknar i vattnet han får i munnen. Han skakar på sig, slappnar av, låter strålarna träffa ansiktet.

Han sätter sig på en bänk. Får en stor handduk kastad i ansiktet. Torkar sig.

FOTOGRAFEN:
Jag förhastade mig. Det var dumt.

LEDAREN:

Gör aldrig om det. Då blir du portad.

FOTOGRAFEN:

Jag lovar.

Träningspasset är slut och omklädningsrummet fylls med grabbar.
De skrattar i smyg åt den våte mannen. Han söker med blicken efter den gänglige pojken.
Till slut kommer han in. Stirrar i golvet.
Fotografen reser sig.

FOTOGRAFEN:

Förlåt Peter. Jag gjorde fel. Det var inte meningen...

PETER:

Du bara sabbar !

FOTOGRAFEN:

Jag tyckte det var så spännande så jag glömde...ville ha en bra bild...

Pojken som är arg som ett bi. Säger inget. Sätter sig i ett hörn och dricker ur en vattenflaska. Tar av sig basketskorna. Och den genomsveviga tröjan. Kastar dem i en svart ryggsäck.
Fotografen kommer och sätter sig bredvid honom. Det blir våta märken längs golvet efter hans skor.

FOTOGRAFEN:

Det går bra va...du trivs...

PETER:

När du inte är här ja...

FOTOGRAFEN:

Jag vill bara prata lite...

Pojken tittar på honom. Det blixtrar ur hans ögon. Han exploderar.

PETER:

OM DU HADE PRATAT MERA HEMMA HADE DET INTE
BLIVIT SÅ HÄR!
DU ÄR...DU...

Orden hakar upp sig. Ilskan stoppar tungan. Fotografen väntar, säger inget, stirrar i golvet.

PETER:

När du är hemma stänger du bara in dig i källaren. Du sover när jag går till skolan.
Mamma säger...

FOTOGRAFEN:

MAMMA ! Hon har inte med det här att göra. Nu pratar jag med dig.

PETER:

Du får aldrig komma hem mera ! Vi ska byta lås och du får ingen nyckel !

Fotografen hör alla anklagelser och hot som Peters mamma uttalat. Han är svart i ögonen. Men han kan inte kasta det i ansiktet på sin son. Han sväljer och försöker kontrollera sina ord. Han tar ny sats.

FOTOGRAFEN:

Mamma och jag...vi kan inte vara under samma tak längre...allt blir fel...
Men du och jag kan väl fortfarande prata.

PETER:

Om vad då ?

Frågan hänger i luften mellan dom. Fotografen ser besvärad ut. Han vill helst vara någon annanstans. Långt bort.

FOTOGRAFEN:

Om oss...om vad du håller på med.
Jag lämnar inte dig. Jag lämnar henne.
Jag kommer aldrig att lämna dig.

Peter tar sin handduk han haft kring halsen och försvinner in i duschrummet. Fotografen sitter kvar och vrider på sin kamera. Väntar.

Andra pojkar kommer ut ur duscharna.

En pappa kommer in genom dörren och hejar.

Fotografen nickar bara till svar. Han känner sig obekvämt, plockar upp en hundralapp ur en jeansficka och stoppar den i ytterfacket på den svarta ryggsäcken som står på bänken.

Han reser sig och går ut genom dörren.

SEPIA /SCEN tre – ett galleri.

En svartklädd kvinnlig gallerist med mörktonade glasögon står fundersam mitt i ett stort rum. Väggar är tomma, vita. Upplysta av kraftiga spotlights. På golvet ligger stolar, alla sorters stolar, i en skenbar ordning.

Fotografen går omkring med en tumstock och mäter väggar, skriver i en liten svart bok. Han ser trött och sliten ut.

FOTOGRAFEN:

Fan vad trångt det blir. Jag vill ha minst en meter mellan bilderna. Annars får jag göra mindre kopior. Och det vill jag inte...

GALLERIST:

Kan du inte välja bort några ?

FOTOGRAFEN:

Aldrig ! Dom hör ihop.

Han fortsätter att mäta. Står stilla och tänker.

Den svartklädda kvinnan kommer med varsin ölflaska. De dricker ur flaskan.

FOTOGRAFEN:

Om du skulle bygga en vägg till.
I mitten liksom. På längden.

GALLERIST:

Det skulle förstöra rummet...

FOTOGRAFEN:

Tillfälligt alltså. Jag river den sen.

Kvinnan funderar. Ser på honom.

Fotografen halsar resten av ölen. Väntar på hennes svar.

GALLERIST:

Jag har alltid tyckt att fotografier är mer effektfulla i mindre format. Då måste man gå närmre. Det blir mera intimt. Dina motiv är intima...

FOTOGRAFEN:

Skitsnack ! Mina bilder ska explodera i ansiktet på folk ! Dom skäms man inte för. Dom ska kännas direkt...

Dom står mittemot varandra. Som tappar. Spänner ögonen i varandra.
Den svartklädda kvinnan viker först. Tar av glasögonen som för att putsa dom.
Går in bakom en glasvägg till ett litet kontor.
Fotografen kommer efter. Väntar på hennes svar.

FOTOGRAFEN:

Nå...

GALLERIST:

Kan du inte hänga dom fritt...svävande, med ryggarna mot varann...

FOTOGRAFEN:

Kanske det...

Galleristen tar fram ytterligare en öl till honom. Han sätter sig i en stol och halsar.
Hon tar fram ett papper ur en mapp. Läser hastigt. Sträcker det till honom. Han tar emot och läser.

FOTOGRAFEN:

Ett tusen per kopia till mig...bara ramen kostar femhundra !

GALLERIST:

Jag kan inte ha ett utpris över två och fem. Då köper ingen. Och du har redan fått tiotusen i förskott. Alltså...

FOTOGRAFEN:

Ja jag vet, det är enkel matematik. Okey. Var ska jag skriva ?

Han får en penna och skriver snabbt sin signatur på kontraktet.
Galleristen stoppar undan papperet.

GALLERIST:

Är du klar ?

FOTOGRAFEN:

Inte riktigt. Jag har inte kunnat jobba så mycket...jag har flyttat...

GALLERIST:

Nu ? Mitt i alltihop ?

FOTOGRAFEN:

Alltså, inte flyttat så. Jag har tagit en sovsäck och gått. Har kvar labbet i källaren. Det är ett jävla kaos just nu...

Galleristen säger inget. Låter honom fundera på hur mycket han ska berätta. Hon tänder långsamt och metodiskt en smal cigarill. Studerar röken.

FOTOGRAFEN:

Men det är inte ditt problem...

GALLERIST:

Ut med det. Du behöver prata.

FOTOGRAFEN:

Jag...

Han reser sig plötsligt. Välter den tomma ölflaskan som han ställt vid sina fötter. Ser besvärad ut.

FOTOGRAFEN:

Kan vi inte gå på krogen ?

Jag pratar bättre där...

GALLERIST:

Struntprat. Det finns mera öl. Och vin.

FOTOGRAFEN:

Okey. Så här är det. Jag har flyttat till min pappa. Sover i hans bäddsoffa.

GALLERIST:

Har hon kastat ut dig ?

FOTOGRAFEN:

Jag har gått själv. Jag var tvungen. Hon gav mig inte en lugn sekund. Hon sög sig fast med sina bläckfiskarmar runt mig, krävde svar efter svar och kramade långsamt men säkert livet ur mig.

Allt skulle diskuteras och dissekeras och vändas och vridas. Allt jag gjorde var fel.

GALLERIST:

Låter som den normala kvinnliga problemformuleringen...

Han ser på henne. Ilskan försvinner och han börjar storskratta.
Han får en hostattack.

FOTOGRAFEN:

Du är otrolig. Tänk om jag kunnat vara så kall.
Problemformulering...

GALLERIST:

Ja. Kvinnor måste alltid beskriva allting i ord. Innan de beslutar sig.
Män däremot pratar aldrig förrän det är för sent. Då har de hela
sanningen klart för sig och är rigida som stålbalkar.

FOTOGRAFEN:

Du påstår alltså samma sak...att jag hållit henne utanför mitt liv och
mina tankar...att jag är den ansvarige...

GALLERIST:

Det sa jag inte. Jag vet inte hur ni haft det.
Jag är inte heller intresserad av skuldfrågor.
Jag försöker alltid se nyktert på problem.

FOTOGRAFEN:

Men jag hade jag inget val om jag skulle överleva och inte kvävas till
döds...

Galleristen svarar inte, fotografen tappar luften och sätter sig ned igen.
Ser desorienterad ut. Men istället för att sjunka in i nån slags trauma, tar han fram sin lilla
fickkamera. Konstaterar att det är film kvar i den.
Fokuserar på henne. Tänder skrivbordslampan.

FOTOGRAFEN:

Ta av dig glasögonen.

Hon gör som han säger. Men extremt långsamt.
Han knäpper flera exponeringar under tiden hon sänker de mörka glasögonen med en inbjudande
blick rakt in i hans objektiv.

FOTOGRAFEN:

Du tycker om att vara modell. Eller hur ?

GALLERIST:

Jag är lite exhibitionist ja.

FOTOGRAFEN:

Vill du ?

GALLERIST:

En annan gång.

Fotografen sänker kameran igen.
Sjunker längre ned i stolen. Ser oöverstigligt trött ut.

GALLERIST:

Jag måste gå nu.

Har ett tidigt möte imorgon.

FOTOGRAFEN:

Jag vill inte...

GALLERIST:

Kom nu. Vi tar en snabb sväng om krogen. Jag bjuder på en öl. Gå och fräscha upp dig lite. Du ser ut som du sovit i en portgång.

Fotografen reser sig. Försöker släta ut de skrynkliga jeansen.
Hon hjälper honom att borsta bort damm från den svarta tröjan. Strikt affärsmässigt.
Han ser ut som en snäll gammal blodhund i ansiktet.

FOTOGRAFEN:

...det där med bläckfisk är faktiskt sant...

sista natten vi sov tillsammans hade jag en dröm som handlade om det...

Jag flöt omkring på ett blått hav, alldeles ensam, det var stilla, en perfekt komponerad stillbild. Det fanns ingen tid...

Då känner jag något ormliknande krypa runt mina anklar och mina handleder. Slemmigt, kallt liksom...

FOTOGRAFEN (forts):

Jag försöker slita mig loss, men sitter stenhårt fast. Jag dras ned under vattnet, kämpar för att komma loss. Lyckas vrida mig runt så jag ser den gigantiska bruna bläckfisken som suger mig nedåt..
... .jag ser hennes ansiktsdrag, jag skriker men det kommer bara svarta bubblor ur munnen...

Jag vaknade och visste vad jag måste göra.

Den svartklädda galleristen håller upp hans överrock så han kan sticka armarna i den och dra den hårt omkring sig.

Hans mun är halvöppen. Han ser ut att fortfarande befinna sig under ytan.

Hon håller om honom. Hårt.

SEPIA /SCEN fyra - en sjuksal

Fotografen sitter i en vilstol med slutna ögon. Han ser ut att ha sovit med kläderna på. Han kisar med ögonen i det starka morgonljuset och ser en sjuksäng framför sig. Affärsmannen, fadern, ligger kopplad till alla slag apparater som blinkar och piper. Han sover med öppen mun. Fotografen skakar på sig, försöker vakna, en läkare och en sköterska kommer in i rummet. Läkaren studerar kurvor och ser bekymrad ut.

FOTOGRAFEN:

Hur är det med honom ?

LÄKAREN:

Det är allvarligt. Ett så kraftigt kärlekskrampsanfall kan liknas vid en lättare hjärtattack.

FOTOGRAFEN:

Klarar han sig ?

LÄKAREN:

Ja. Men en kranskärlsoperation måste till. Snarast.

Läkaren böjer sig över sjuksängen.

Affärsmannen är nu vaken. Han lyssnar på läkarens ord.

LÄKAREN:

Det blir till att stanna kvar för observation. I bästa fall kan vi operera om en vecka.

Läkaren försvinner ut. Fotografen ser villrådig ut. Han ser på sköterskan som står och kontrollerar slangar och sladdar. Hon tittar upp på honom.

SKÖTERSKAN:

Det står en frukostvagn i korridoren...du ser ut att behöva kaffe.

Fotografen tittar frågande mot sjuksängen. Sköterskan nickar.

Fadern är vaken, men lätt dåsig av alla mediciner. Han betraktar sin son som står vid fönstret och tittar ut.

AFFÄRSMANNEN:

Det kunde varit slut...

Jag har aldrig varit så rädd...

FOTOGRAFEN:

Du har inte berättat att du är så sjuk.

AFFÄRSMANNEN:

Medicinerna har fungerat. Det har inte funnits någon anledning.

Men nu måste du ta över...Nils skall till vårdhemmet. Imorgon.

Fredag. Jag har lovat att vara där med honom.

Fotografen nickar instämmande. Han går fram till sjuksängen, sträcker kaffekoppen till fadern. Sätter sig på stolen bredvid sängen.

FOTOGRAFEN:

Är allting ordnat ? Betalt ?

Affärsmannen bara nickar. Ser eftertänksamt bort. Försöker samla tankarna.

AFFÄRSMANNEN:

Du måste ringa till Nina. Jag behöver henne här. Det är ett avtal...

FOTOGRAFEN:

Du kan inte arbeta. Du ska vila.

AFFÄRSMANNEN:

Världen stannar inte för att jag ligger här.

Fotografen skakar på huvudet. Som om han inser att fadern är oförfärdig.
Han tar sats. Samlar ihop sig.

FOTOGRAFEN:

Det har alltid varit likadant. Du har arbetat. Och arbetat. Hela ditt liv är affärer.

Det är kanske därför jag har så svårt för pengar. De är ett nödvändigt ont. Något man måste syssla med.

AFFÄRSMANNEN:

Mina pengar har betalat dina studier.

FOTOGRAFEN:

Jag vet. Missförstå mig inte. Jag är tacksam för allt det där.

Men jag kan ändå inte låta bli att tänka. Hur skulle det varit om du varit hemma när jag växte upp. Om du hjälpt mamma...

Hans tankebana forsar fram. Det är som om han öppnat en dörr som varit stängd länge.

FOTOGRAFEN:

Jag vet fortfarande inte vad som hände.

Du kom hem ensam. Mamma fanns inte längre. Du berättade om en olycka.

Jag var chockad och förbannad. Jag ville inte fatta att hon aldrig mer skulle komma tillbaka. Du lät mig vara ensam med alla mina funderingar.

Skaffade en hushållerska. En laga mat och tvätta och skura maskin...

AFFÄRSMANNEN:

Vad skulle jag göra ? Jag kunde inte stanna hemma med dig. En trettonåring är ju nästan vuxen...

FOTOGRAFEN:

Jag tvingades bli vuxen. I förtid.

Affärsmannen ligger tyst, undviker sin sons forskande och upprörda blick.
Han fortsätter tala. Orden sprutar ur honom.

FOTOGRAFEN:

Min kontakt med dig var ett kuvert på frukostbordet varje fredag.
En femtiolapp. Som blev en hundralapp. Som blev två efter nåt år.
Du köpte dig fri från mig. Hela tiden.

Visste du något om vad jag gjorde på helgerna ? Ville du veta ? Nej.
Du ville inte, du kunde inte ta ansvar för mig. Du hade aldrig gjort
det tidigare och du kunde inte ändra dig nu...det var bara ren tur att
jag inte gick under !

Jag gjorde verkligen allt som man inte fick. Alla fester...alla droger...
Men vad fan...det är gammalt nu...

Fotografen tar en paus i sin monolog, som för att hämta andan. Han ser att fadern är vaken och lyssnar. Men inte försvarar sig.

FOTOGRAFEN:

Det enda jag vill veta är vad som egentligen hände mellan dig och
mamma. Hur levde ni, hade ni något liv tillsammans ? Hur kunde det
gå så illa...

Frågorna hänger i luften. Affärsmannen är blek och tyst. Han viskar fram sina ord.

AFFÄRSMANNEN:

Jag lovar att berätta. Allt.
Kom tillbaka imorgon, eller...

FOTOGRAFEN:

Då får du fan se till att leva tills dess...

Fotografen vänder på klacken och affärsmannens blick följer honom ut ur rummet.
Han ser märkligt nog road ut. Som om ett leende vuxit fram inom honom.

SEPIA /SCEN fem – ett fotolabb.

Fotografen står och framkallar stora bruntonade svartvita kopior. Det är uteslutande bilder av nakna kvinnodelar, inte erotiskt upphetsande, utan realistiska. Rynkiga, feta, bleka, säckiga. Väldigt mänskliga och därför väldigt vackra. Utanför labbet hörs ett försiktigt knackande.

KVINNORÖST:

Jag är ledsen för allt...att jag inte kunde behärska mig...att jag...

Fotografen lyssnar, men svarar inte. Han vaskar vidare i sina framkallningstråg.

KVINNORÖST:

Vi måste prata igenom det här...

För Peters skull. Han behöver dig.

Han mår jättedåligt nu...

Snälla...

Du, svara...

FOTOGRAFEN:

Du kan inte byta nycklar i låsen.

Jag äger fortfarande en del av huset !

KVINNORÖST:

Jag skulle aldrig...

FOTOGRAFEN:

Peter påstod det.

Kvinnorösten har tystnat. Det kommer inget svar. Istället hör han steg försvinna. Han torkar de sepiatonade fotografierna som hänger på ett långt streck genom labbet med en hårtork. Ett metodiskt och långsamt arbete. Det knackar åter på dörren.

PETER:

Det är jag. Öppna.

Fotografen låser upp dörren och sonen står utanför. Han tittar generat i golvet. Har inga ord. Pappan lägger en arm om sin sons axlar och drar in honom i labbet.

FOTOGRAFEN:

Vad bra att du kom ner. Är du arg på mig fortfarande ? Jag lovar att aldrig komma och ställa till det för dig igen.

PETER:

Du var pinsam.

FOTOGRAFEN:

Förlåt igen. Jag förstår att du var arg.

Men du och jag kommer att träffas även om jag inte bor här längre.

Det är inte ditt fel att det blivit så här.

Det får du inte tro...

Han stänger av hårtorken och pojken tittar på de svartvita bilderna. Längre. Men han säger inget om dem.

FOTOGRAFEN:

Jag kommer att skaffa ett eget ställe. Där skall du få ett eget rum.

Du är min son och det kommer du alltid att vara...

PETER:

Men när ska du flytta hem igen då ?

Fotografen försöker samla ihop sina tankar. Vara lugn och sansad. Se på framtiden.

FOTOGRAFEN:

Jag kommer inte tillbaka hit. Det är ett avslutat kapitel. Men det finns andra sätt att leva på, vi kommer att vara tillsammans, inte som kärnfamilj, men på andra sätt...

PETER:

Ska du leva ensam som farfar ?

FOTOGRAFEN:

Det vet jag inte. Det kan jag inte veta.

PETER:

Han har väl klarat sig bra ?

FOTOGRAFEN:

Visst. Män klarar att leva ensamma. Men män behöver också kärlek.
En kvinna att leva med...

Pojken ser ut att fundera. Tänker länge. Det står skrivet en massa frågor i hans ansikte, men han verkar inte veta var han skall börja.

Fotografen samlar ihop de bruntonade kopiorna som nu är torkade. Han börjar prata om annat.

FOTOGRAFEN:

Det här är bilder till en utställning. Du får komma och titta på den.
Jag skickar ett kort till dig...

PETER:

Och mamma...

FOTOGRAFEN:

Nej, jag tror inte hon vill komma.
Jag hämtar dig.

PETER:

Ska du åka nu ?

FOTOGRAFEN:

Mmm...jag bor hos farfar. Du vet telefonnumret dit...
Han är inte hemma, han...

Fotografen tystnar. Han vet inte om han skall berätta om sjukhuset och operationen. Han är rädd att det blir för mycket för Peter.

Han håller ut alla vätskor. Ställer undan trägen. Tar sina fotografier under armen.

Ger sonen en kram. En faderlig klapp i ryggen.

SEPIA /SCEN sex – ett vårdhem.

En gammal man i rullstol rullas in i ett rum av fotografen. Den gamle ser sig omkring, rummet verkar personligt möblerat. Det står fotografier på en byrå. En gammalt pendelur hänger på en vägg.

FOTOGRAFEN:

Vad bra dom har ordnat. Och ljust är det också...

DEN GAMLE:

Jajaja...alla säger samma sak. Som om jag var mindre vetande. Det blir aldrig som hemma iallafall, det är ingen ide att låtsas.

FOTOGRAFEN:

Det här är det bästa för dig. Det finns folk dygnet runt, om du behöver det. Du kan inte bo på gården ensam...

DEN GAMLE:

Vem har pratat om ensam? Kunde han anställa en hushållerska till dig, kan han hyra en sköterska åt mig. Är det för mycket begärt va ? Att ens son ser till att fadern får som han vill ? Det är bara några år iallafall...

FOTOGRAFEN:

Du vet...

DEN GAMLE:

Och själv ligger han på sjukhus...
Håller på att dö innan sin gamle far...

Fotografen sätter sig på en pinnstol. Ser trött och ledsen ut. Hans försök att få den gamle att bli positiv, se det goda i situationen, verkar meningslösa.

FOTOGRAFEN:

Det är för ditt bästa, Nils. Du måste förstå det, du...

DEN GAMLE:

Jaja, jag vet. Han har skickat hit dig.
Du är den gode sonen, trots allt du fått gå igenom. Han är skyldig dig en hel del.
Det är dig han skall ta hand om, det är viktigare än mig...

FOTOGRAFEN:

Han bryr sig. Han har ordnat det bästa hem man kan få för pengarna.
Han...

DEN GAMLE:

Nu vill jag inte höra mer...hur är det med Peter ? Spelar han fortfarande basket ?

Fotografen nickar. Han vrider besvärat sig på stolen. Han vill inte prata om sin son, då måste han berätta om separationen. Och det orkar han inte.

Istället tar han fram sin lilla fickkamera och gör den redo.

DEN GAMLE:

Du har så många bilder på mig. Du behöver inte fler. Jag vill inte att någon ska se mig så här. Jag som arbetat med kroppen hela mitt liv, nu är jag en jädrans grönsak...

Den gamle slår sig på benen, förbannar med sina slag hela sin situation.

FOTOGRAFEN:

Du är fortfarande en människa. Du lever fortfarande. Snacka inte sånt skit. Jag vill inte höra det...

DEN GAMLE:

Berätta nu. Jag känner dig. Något har hänt.

Fotografen lägger undan kameran och reser sig. Han kan inte se den gamle i ögonen.

FOTOGRAFEN:

Jag har flyttat. Det gick inte längre.

DEN GAMLE:

Va...och Peter då...

FOTOGRAFEN:

Han bor kvar. Jag ska ordna nåt eget. Men jag har inte haft tid. Jag har en utställning som skall öppna på lördag. Men sen...

DEN GAMLE:

Tid. Alla pratar om tid. Alla rusar runt och skiljer sig. Tänk om vi skulle gjort det bara för att vi tyckte olika. Det gick över. Allt går över.

FOTOGRAFEN:

Jag har verkligen försökt. Men man kan inte leva med någon som underkänner allt man gör. Allt man tänker. Allt...

Den gamle ser fundersamt på sin sonson. Tänker efter.

DEN GAMLE:

Det gick troll i hans liv redan med Elsa. Det var som förgjort. Dom grälade tillomed på släktmiddagarna. Jag kan inte minnas att jag såg dom sams en enda gång...

Och nu är det likadant med dig...

FOTOGRAFEN:

Det är inte sant. Jag berättar för Peter. Jag tänker inte låta honom leva ovetande som jag fick göra...

Vet du att jag ännu inte vet vad som hände. Han har aldrig berättat.

Plötsligt fanns hon inte bara, det skulle man inte prata om...

Men du vet...

Den gamle skakar nekande på huvudet.

Fotografen exploderar i en lång harang anklagelser.

FOTOGRAFEN:

Fan att allt ska vara så förbjudet. Jag är en vuxen man, jag klarar av att höra sanningen, jag har rätt att få veta !

Idag var han ångerfull, lovade att berätta. Men jag tror det först när jag hör det. Jag har lärt mig att aldrig lita på hans ord...

DEN GAMLE:

Vad som verkligen hände på den där cykelturen vet ingen. Mer än Per. Han kommer aldrig att berätta. Jag försökte, gud ska veta att vi försökte, för din skull. Du måste få veta. Men nej, inte ett ord.

Det var alltid bara en "olycka" och kanske var det just det. En olycka och inget annat.

Den gamle ser trött ut, hans ögonlock är tunga. Han kämpar emot att falla i sömn.

DEN GAMLE:

Det var synd om Elsa. Hon fick vara ensam med dig för mycket. En pojk behöver sin far för att växa upp till en bra karl. En kvinna kan inte lära honom allt.

FOTOGRAFEN:

Du lärde mig en massa. Du hade tid.

DEN GAMLE:

Det var min plikt. Men inte bara, vi tyckte om dig. Du kunde alltid komma till oss.

FOTOGRAFEN:

Jag vet...jag är tacksam för det...

Det knackar på dörren och en kvinna i medelålder kommer in med en kaffevagn. Hon är klädd i vardagskläder, det är inget sjukhus.

KVINNA:

Varsågoda.

Jag tänkte att ni ville ha det här inne.

Hon lämnar dem igen. Fotografen håller upp kaffe i två koppar. Sträcker en till den gamle. Han håller i fatet med ena handen, den andra tar darrande tag i koppen.

DEN GAMLE:

Dom är snälla här. Det är inget fel.

Det är inte deras fel att jag är här.

Det är ingens...det är livet...

FOTOGRAFEN:

Det är gott kaffe.

De båda är tysta. Det är som om de behöver det.

Bara sitta tillsammans och dricka sitt kaffe.

FOTOGRAFEN:

Vill du se min utställning ? Dom har transport här, det går att ordna...

DEN GAMLE:

Vad är det för bilder den här gången ? Din förra var hemsk. Bara en massa mord och elände...

FOTOGRAFEN:

Det var verkligheten. Polisens vardag. Så som det ser ut i Sverige idag.

Nu har jag fotograferat kvinnor. Gamla, unga, fula, snygga.

DEN GAMLE:

Är dom nakna ?

Fotografen tittar på den gamle. Han vet inte om han ska skratta eller vara helt oberörd. Han nickar.

DEN GAMLE:

Är dom, vad heter det, pornografiska ?

FOTOGRAFEN:

Absolut inte. Dom är nakna för att vi alla är nakna. Innerst inne.

DEN GAMLE:

Det där förstår jag inte. Det är inget för mig. Men det är säkert bra. Du har din egen vilja.

Fotografen tar den gamles tomma kaffekopp och ställer på vagnen. Hans ögonlock sjunker slutgiltigt ihop. Han somnar i sin rullstol.

Fotografen sätter sig på pinnstolen. Tittar på den gamle.

Tar sin lilla kamera. Och fotograferar.

SEPIA /SCEN sju – ett galleri.

Fotografen arbetar med att hänga sina nu inramade sepiatonade fotografier.

Väggarna är täckta av detaljer av kvinnokroppar. Bröst. Hals. En gammal kvinnas händer.

Mitt i galleriet står en stege och bilder hänger rygg i rygg på samma höjd som dom på väggen.

Det står en trave ohängda bilder lutade mot en vägg.

Den kvinnliga galleristen sitter på en stol och betraktar hans bilder.

GALLERISTEN:

Är det inte bra nu ?

Fler skulle känna trångt, tror jag...

Fotografen ser sig omkring. Länge.

Han går fram till den ohängda traven och bläddrar genom dem. Stannar vid en som verkar bestå av enbart en håbuske.

Tar ut den. Ställer den under en annan av en naken fot.

GALLERISTEN:

Nej. Den första är bättre.

Fotografen gör tvärtom. Han byter bilder.

Ställer undan foten.

Sätter sig på stolen och betraktar.

Galleriets fönster är övertäckta. Man ser ändå att det är mörkt därute.

Den kvinnliga galleristen kommer med kaffe i en stor mugg.

FOTOGRAFEN:

Jag vill ha det så här.

GALLERISTEN:

Du behöver inte stressa. Du kan stanna kvar ensam innan du bestämmer dig.

Du får nycklar till bakdörren. Här är larmat.

Fotografen nickar instämmande. Dricker en slurk kaffe.

Galleristen kommer tillbaka med ytterkläderna på. Ger honom en nyckelknippa. Kramar hans hand.

GALLERISTEN:

Jag tycker mycket om dina bilder.

FOTOGRAFEN:

Jag har mycket att tacka dig för...

GALLERISTEN:

Det är mitt jobb. Jag kan det.

Men det är något speciellt med dina bilder. Något mera.

GALLERISTEN (forts):

Det finns en kärleksfull attityd, en mänsklighet. Värme.

Du vet en hel del om kvinnor.

Fotografen skrattar ett inåtvänt skratt.

FOTOGRAFEN:

Det är möjligt. Men det gör inte det hela enklare...snarare tvärtom...

Galleristen skakar på huvudet och ger honom en slängkyss.

Han återgår till att studera bilderna. Sitter längre och funderar.

Går fram till traven vid väggen. Sprider ut några på golvet.

Ögon. Svarta ögon. Ett bröst.

Han låter dem ligga så.

Hämtar sin sovsäck, lägger sig mitt på golvet och ser på sina bilder.

Han somnar.

SLUT